

Skön Särlin

Det var en ung sjöman, ifrån Dalarna han kom, han
fria till en jungfru, skön Särlin hette hon. Hennes
tankar var frimodiga, hennes hjärta det var stolt, när
hon sina ögon fästade uppå en ung sjöman.

»Skön Särlin, skön Särlin, skön Särlin» sade han,
»ditt unga falska hjärta har satt mitt liv i brand.
Men om ditt falska hjärta en gång skall ändra sig,
så får du säkert ångra vad ont du gjort med mig.»

»Nej, aldrig tar jag dig och ej heller någon ann,
fast jag dig haver älskat, du hurtige sjöman.
Håll upp med din inbillning och far nu blott din kos,
tro aldrig att jag gifter mig med någon sjömatros.»

När sju år vore gångna, ja gångna runt omkring,
då faller lilla Särlin i febersjukdom in.
Den sjukdomen var blandad med kärlek och stor sorg,
hon kom ihåg den sjöman hon en gång gett en korg.

Så tager hon av handen gullringar en två tre:
»tag dem du stolte sjöman till en åminnelse.
Jag får ej länge leva jag får dig aldrig se,
nu lägges jag i graven, i graven blott för dig.»

»Adjö min hulda fader, adjö min hulda mor,
adjö min hulda syster och så min lille bror.
Adjö till varje sjöman som har ett hurtigt mod,
och våga vill sitt unga liv på sjö och saltan flod.»

När åtta år var gångna då Särlin döder var,
stod åtta raska sjömän allt omkring Särkins grav.
Härunder vilar Särkin som förr har varit min,
hon vilar nu i graven, i graven blott för mig.